

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

— 5 —

Den Första:

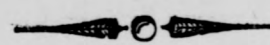
Niklas Korps Resa till Amerika och hemlängtan.

Sjunges som: Den femtonde November femtittre.

Vi gåfvo oss så lustiga åstad, tralera,
Fästän wi i vår hembygd mädde bra, tralera,
Fäst mången lemnade sin far och mor, tralera,
Med sorg i hjertat bitterlig och stor, tralera.

I Amerika, man sade, var så rart,
Wi skulle skynda oss så fort och snart;
Men när wi kommo ner mot Götteborg,
Då kände wi stor ångslan och stor sorg. —

Wi började betänka, hvad man spått,
Att wi ej borde göra oss så brådt,
Att komma i stort elände och nöd,
Och knappast få vårt dageliga bröd.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

Men det eländet tog sig en gång till,
—
Så friska lusten var i släppta ut.

— 6 —

— 7 —

Den Andra:

Kaffe-wisa.

(Sjunges som: När månan sitter på himlen blå.)

Uf allt det goda, som man förtär,
Bland alla jordiska drycker,
Du kaffetären den bästa är,
Den skingrar menniskaus nycker,
Den styrker kroppen, den lifwar själen,
Den känd från hjesan, ja, ned i hälen.
Ja gör den så!

När hösten kommer med blåst och snö,
Och våren börjar sin wäta,
Då blir till lynnet man kär och slö,
Man blott vill sofwa och tröta. —
Ja, man är ruffig i hela kroppen;
Men då fins helsan i Kaffetoppen.
Ja gör den så!

När frun sin älskade man har mist, —
Och sitter ensam med gälden, —
Hon bittert känner sin dubbla brist;
Men sätter pannan på elden,
Och när det klarnat hon lämnar baren
Och hämtar styrka i Kaffetären.
Ja gör hon så!